

JEVGENYIJ JEVTUSENKO

CSÖNDES PARANCSONK

Oly szép az, ha parancs szól
hajónak, hadseregnek!
De a csöndes parancsok
szívemnek kedvesebbek.

Rjazány alatt kis házak
pipálnak csöndesen.
Amit ők tőlem várnak —
szívem szerint teszem.

Munkára és családra
vigyázó törzskarok!
Anyókáim, ti drága
varró tábornagyok.

Hallom, hogy zúg a sztyeppe,
hogy harcra hív a szél.
S mintha nekem üzenne —
faluharang mesél.

S Zapertaja vidékén
tömör, fegyvelmezett
titkos rendelkezésként
ősz falevél lebeg.

A zászlós nyírfalombok,
és lomb fölött a fény,
mint hadtesthez a drótok —
nyújtózkodnak felém.

S én fölbukom, s kitérom
cél tábla-szívemet,
hogy csillag-hadtanácsom
szava szerint tegyek.

És éjjel-nappal hallom
erdők, mezők szavát —
egész hazám hatalmas
parancs: „Lépj hát tovább!”

S a szív, izgága szívem
nem vezényszóra ver —
tábori írógépen
a világnak felel.

Mindent megsímogatna.
Elloppja álmomat.
Parancsba kinyomatja,
lépnem miként szabad.

ANDREJ VOZNYESZENSZKIJ

ÖNARCKÉP

Vékony. Mint a karó. Pofacsontját borosta takarja.
A matracom harmadik napja jajgat alatta.
Vastraverz-árnya a falra borul.
Nem-emberi szája füstöl, s kigyúl.

„Üdv néked, orosz költészet! — szól csikorogva. —
Pisztolyt vagy kést adjak? Mi kéne, ha volna?
Ön egy — zseni? A káoszt akkor nézze cinikusabban.
Vagy kiegyezünk — a bűntudatban?
Fogjuk az újságpapírt, és szépen megnyalintjuk,
s az önműködő önkritikát belecsavarintjuk? . . .“

Hogy van az, hogy szemem láttára megölel?
Hogy van az, hogy az én ingem veszi fel?
Pislog. Szívja bagó, hogy bűzlik tőle a hely.

El velem, el!
S.O.S.

JEVGENYIJ VINOKUROV

EMLÉKMŰVEK

Gyászének. Hervadt fény. Ezer bocsánat.
A vég ez. És hát — miért mondjuk el?

Az emlékművek a kőről leszállnak,
valahová, a porban, menni kell.
Menni oda, fák gyökerén a bogra,
hol, mint a higany, esőcsepp csücsül.
A bronzterdek meghajlanak ropogva.
Kezek törnek. Bánják, kegyetlenül.

Sajnálom őket. Mily nagy gyötrelem,
ha mindent tudsz — s nem minden érthető.
A bronzhomlokon hetyke légy pihen.
És elhessenteni — nincs már erő.

Félénkek, mint az iskolában voltak.
Megállnak ott, a görcsös lónyomon,
a sóderen. S még ez is semmi volna —
de nyom a múlt, a nagy múlt nyom nagyon.

BELLA AHMADULINA

LOVAM

Ki lovon vágsz az éji rétnek,
te, sarkantyútlan kisfiú!
Sajnálj engem. Amit mesélek,
az oly vidám, oly szomorú!
Keveset láttam életemben.
Nem ültem még egy rossz gebén,
s bevallom, sohasem repültem
versenyparipán könnyedén.
Csak gyalog menni — ez a sorsom.
S nem is oly nagy baj az egész.
De egyszer megadatott látnom,
hogy ki a lovas, a merész!
Hosszat kurjantott, s szállt, serényen.
A mén alatta reszketett.
És reszkettek a kerítésen
a fölaggatott ibrikek.
Hogy irigylem őt! Álmodozva
e legényhez száll sóhajom,
és sosem vágyom villamosra —
amin oly gyakran utazom.
Nyugodt volt. Nyugalma — aranyló,
s remegő árnya — csuda volt.
... És tudom, hogy minden igaz ló
égő virágot abrakol.
S van közöttük egy telivér pej,
Moszkvában, ahol én lakom,
nedves füvet kaszálva lépdél
kis lóhere-csillagokon.
Enyém ő!

Válaszomra várva
üget a villamos után.
Hogy feszül a kantára szára!

— a szelek markában, talán . . .
Megyünk.

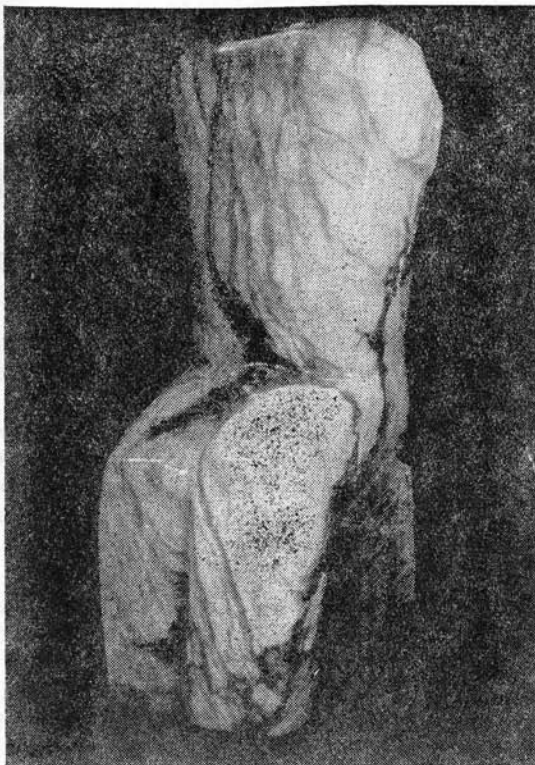
Egyszer levet a földre,
a folyóparton. Levetett,
és mégis! Mintha könnyörögve
kérné zablázó kezemet.
És szállunk!

S fel nem zabolázom
e tüzes vérű ménlovat.
Ősz sörénye suhogva szálljon,
és borítsa el arcomat.
Ház és udvar és tyúkól kell-e,
kisfiú? Mind tiéd e kép.
És az a ló!

Sosem vetem le
gondolkodó tekintetét,
pofáját, mely habzik iváskor,
és forró horkantásait.
Szállok!

És elnyeli a távol,
ami már meg nem adatik.

BÖLÖNI SÁNDOR fordításai

Löwith Egon: Torzó